

holder meget stærkt paa de bredsporede Baner, og det er muligt, at han har Ret — jeg er ikke kyndig i det Techniske og kan ikke bedømme de herhen hørende Spørgsmaal —, men jeg ønsker blot, at det skal være overladt til Administrationen til den Tid, da den foreslaaede Lov skal benyttes, at vælge enten de bredsporede eller de smalsporede Baner. Det er kun denne lille Forandring, som jeg kunde ønske foretaget i Lovforslaget, idet jeg forøvrigt skal slutte mig til det, som det foreligger.

Rielsen: Smellem det Dieblit, da jeg tillod mig at begjære Ordet, og nu foreligger der saa mange Udtalelser og saa mange fuldstændige og fylldige Foredrag, at man letteligt maatte fristes til at frasalbe Ordet. Jeg ønsker imidlertid dog at udtale mig med nogle faa Ord, men jeg skal ikke undlade at bestræbe mig for at benytte, hvad der allerede er blevet sagt, til at opnaae den størst mulige Begrændsning af mine Udtalelser. — Jeg skal, før jeg nærmere gaar ind paa Sagen, dog tillade mig at udtale min Anerkjendelse lige overfor den høitæredede Indenrigsminister af, at han overhovedet har forelagt et Forslag om Udvidelse af Jernbanenettet i Sylland. Jeg troer, at han der ved har givet Anledning til Forhandlinger om en Foranstaltning, som vil kunne komme til at have heldige Virkninger og høist gavnlige Følger for en stor Deel af Sylland, for den Deel af samme, som i høieste Grad trænger til den. Jeg har saaledes med Tak og Paastjønneelse seet paa Lovforslaget, men jeg skal dog ikke nægte, at heller ikke jeg har seet paa det blot og bart hen med Tilfredsstillelse, uden mindste Betænkelse. Jeg har ingenlunde lukket mine Dine for, at der udfordres Meget for at føre det igennem, navnlig som det nu foreligger fra det andet Thing, for at der vil behøves store Pengemidler dertil. Jeg haabe imidlertid, at man ved dets Forelæggelse ogsaa havde været betænkt paa at kunne klare dette Spørgsmaal om Pengemidlerne, og, maatte jeg have haft nogen Betænkelse i saa Henseende, saa tilstaaer jeg, at jeg er bleven beroliget ved den høitæredede Indenrigsministers og den høitæredede Finansministers Udtalelser i den Retning. Jeg siger, at jeg er „beroliget“, thi jeg

har ikke ventet og forlangt, at man skulde kunne komme og sige: „Vi have Penge nok; der er fulde Kasser, der er Overflud i alle Brancher, og altsaa kunne vi meget godt bygge Jernbaner og udgive Penge til Fremme af industrielle Foretagender og af Landets Udvikling“. Nei, jeg er fuldkomment tilfreds, naar man blot kan sige, hvad der er sagt: „Vi have ikke nogen glimrende God at staae paa, men vi kunne dog nok komme over det, vi kunne nok afholde Udgifterne“. Jeg er nemlig fuldkomment overbevist om, at det Formaal, som Lovforslaget tilsigter, vil lønne sig, og at det er det Formaal, som allerbedst og allerlettest fører til Opretholdelsen af Statens Bestaaen. Ja, jeg føler, at det er vanskeligt nok at holde sig indenfor den Begrændsning, man gjerne vilde, og jeg kommer maaskee dog til at gjentage Noget af, hvad der alt er sagt af Andre. Jeg skal kun yttre, at jeg har været og gjerne skal være med til at virke til, at Landet sættes i den Tilstand, at det kan værne om sin Selvstændighed, naar det maatte behøves, og jeg skal gjerne være med til at vedtage, at der i dette Tiemed ydes store Offre fra Landets Side. Men jeg troer ogsaa, at vi, netop for at vi kunne være istand til at yde disse Offre, ikke maae slyge Offre for at holde Staten saaledes, at vi kunne kalde den et sundt og kraftigt Legeme, der i sig indeholder en Hinbring mod Henslyggen i indre Afmagt. Derfor skulle vi heller ikke, troer jeg, slyge Offre for at fremme industrielle Foretagender, naar vi komme til Forvisning om, at de ville føre til noget Godt, og det troer jeg, at saadanne Foranstaltninger som Communicationsmidlernes Udvidelse ville medføre.

Da jeg saa Lovforslaget i den Form, hvori det blev forelagt af Regjeringen, tilfredsstillede det mig ikke, fordi jeg deels savnede Noget deri og deels fandt Noget deri, som jeg ikke troede burde være der, naar ikke det fandtes, som jeg savnede. Jeg fandt Forslag til en Jernbane fra Standerborg til Silkeborg. Jeg skal nu Intet have imod, som jeg allerede har udtalt, ogsaa at fremme slige Foretagender, men jeg taler her om Jernbaneforlagenes Røngering. Jeg savnede da den vestjydde Bane, som jeg — og der er intet Lokalt i min Anstuelse i